

Beleidsnotitie Armoedebeleid MVS 2016 t/m 2019, gemeente Maassluis

1. Inleiding

De samenleving is voortdurend in beweging. Met de invoering van de drie decentralisaties op het gebied van zorg, jeugd en werk en inkomen vindt een transformatie plaats naar een nieuwe manier van zorg voor kwetsbare burgers. En dat vraagt ook een andere visie en kaders voor een vernieuwd armoedebeleid in Maassluis, Vlaardingen en Schiedam. Het vernieuwd armoedebeleid richt zich meer op 'zorgen dat' iemand daadwerkelijk geholpen wordt, in plaats van 'zorgen voor' allerlei regelingen die wellicht niet per definitie aansluiten op de specifieke situatie van de inwoners. We willen ervoor zorgen dat kinderen ongeacht hun thuissituatie kunnen meedoen, dat onze burgers niet vereenzamen en dat ook mensen met een minimuminkomen een zo gezond mogelijk leven kunnen leiden. Met ons armoedebeleid willen we er voor zorgen dat onze burgers meer geactiveerd worden om mee te blijven doen en de mogelijkheid krijgen om te voorkomen om in de armoede te geraken.

Andere manier van denken

Dit betekent een andere manier van denken. Het accent komt te liggen op het aanbieden van voorzieningen die bijdragen aan het voorkomen en bestrijden van armoede. De algemene regelingen waar mensen gebruik van kunnen maken omdat zij een laag inkomen hebben, worden omgevormd tot voorzieningen die in de persoonlijke behoefte van de mensen voorzien om uit de armoede te geraken. Dit kan voor iedereen anders zijn. Algemene regelingen maken plaats voor maatwerk.

Dit betekent ook dat het vernieuwd armoedebeleid niet gericht is op categoriale doelgroepen. Het armoedebeleid voert geen doelgroepenbeleid, omdat we juist maatwerk willen bieden en niet uit gaan van groepskenmerken. Dit is ook de gedachte achter de Participatiewet die categoriale ondersteuning afwijst[1]. Het maakt het niet uit of iemand oud, jong, gehandicapt of allochtoon is. Immers, de ene oudere heeft bepaalde voorzieningen wel nodig en de andere oudere niet. Wie de voorziening nodig heeft, kan er gebruik van maken.

Toch zijn er groepen die extra aandacht nodig hebben, zoals bijvoorbeeld mensen uit de maatschappelijke opvang, mensen met lichamelijke of psychische problemen, mensen met een laag IQ. Dit kunnen zowel jongeren als ouderen zijn. Het gaat er niet om dat ze tot een bepaalde doelgroep behoren, maar dat zij maatwerk krijgen in hun begeleiding omdat zij dat (blijvend) nodig hebben.

De benaderingswijze, bijvoorbeeld om mensen gebruik te laten maken van voorzieningen, kan uiteraard wel per doelgroep verschillen. De benadering van bijvoorbeeld allochtonen, alleenstaande ouders, of mensen met een arbeidshandicap is afhankelijk van hun situatie.

Daarnaast roepen staatssecretaris Jette Klijnsma en de kindombudsman op tot extra ondersteunende voorzieningen voor kinderen. Vanuit het Rijk worden daar per gemeente structurele rijksmiddelen voor beschikbaar gesteld.

In dit beleidsplan geven we aan hoe we dit vernieuwde armoedebeleid willen vormgeven, wat de kaders en doelstellingen zijn en welke resultaten worden nagestreefd.

Het vernieuwd armoedebeleid is opgesteld aan de hand van gesprekken met onze maatschappelijke partners in het sociaal domein, de cliëntenraden en maatschappelijke organisaties. De kaders en doelstellingen worden vastgesteld voor de komende jaren (2016 t/m 2019).

De uitwerking van het armoedebeleid is echter dynamisch en beweegt mee met de samenleving. Gesprekken en onderzoeken over concrete activiteiten/interventies vinden dan ook doorlopend plaats. Waar nodig passen we de armoedeaanpak aan, zodat het beter aansluit bij de situatie van de inwoners. Deze concrete activiteiten die uit het beleidsplan volgen, nemen we op in het door de colleges van burgemeester en wethouders vast te stellen activiteitenplan.

Het vernieuwd armoedebeleid van Maassluis, Vlaardingen en Schiedam is, net als de samenleving zelf, constant in beweging. Met elkaar pakken we de armoede aan!

En dat is ook hard nodig, want steeds meer mensen hebben moeite om financieel rond te komen. In 2015 leefden zo'n 600.000 gezinnen op bijstandsniveau, dat is 8% van het totaal aantal Nederlandse gezinnen. In het voorgaande jaar waren dat 30.000 gezinnen minder. Hoeveel gezinnen[2] in Maassluis, Vlaardingen en Schiedam op en net boven bijstandsniveau leven, staat in onderstaande tabel aangegeven, inclusief het percentage huishoudens dat is van het totaal aantal huishoudens in de betreffende gemeente.

	aantal huishoudens met inkomen tot 101% van sociaal minimum	aantal huishoudens met inkomen tot 110% van sociaal minimum	aantal huishoudens met inkomen tot 120% van sociaal minimum
Maassluis	950 (6,4%)	1370 (9,3%)	2020 (13,7%)
Vlaardingen	2910 (8,5%)	4390 (12,8%)	5910 (17,2%)
Schiedam	3550 (9,8%)	5100 (14,1%)	6890 (19%)

Gemeenten spelen een essentiële rol in het bestrijden en voorkomen van armoede. Dit kunnen zij niet alleen, maar hebben daar de inwoners, ondernemers en maatschappelijke organisaties in de stad bij nodig. We kunnen armoede alleen aanpakken door samenwerking. Een integrale aanpak van ondersteuning aan kwetsbare inwoners moet ervoor zorgen dat zij (weer) actief deel kunnen (blijven) nemen in de samenleving.

[1] Met uitzondering van de collectieve aanvullende ziektekostenverzekering (CAV) en maatschappelijke participatie kinderen.

[2] *Minimascan Stimulansz – september 2015*